NUPRIME EVO ONE MONOBLOCK

FÖRNUFT OCH KÄNSLA

Vi testar senaste generationens Klass D-högdjur, eller... ... Förpackning, förväntan, förnuft, förstärkning, förtjusning, förbluffning...

AV **LUDWIG SWANBERG**

Så har det hänt igen. En samling sanningssträvande strateger har slagit ihop sina kloka huvuden, betraktat världen och dragit nydanande slutsatser av olika digniteter och densiteter.

Den djupaste och mest grundläggande – den om att *vi behöver musik och film i våra liv* – har redan dragits ett antal gånger. Den här gången handlar det snarare om att förhålla sig till aspekterna *miljö*, *driftskostnader*, och *naturtrogenhet inför originalmaterialet*.

Ja, ljudspåret på filmen eller musikmediet alltså. Men...

– Hur gör man det bäst på tjugohundratjugotalet och framåt, egentligen...?

TRE SNABBA

- Kompakta byggen med hög verkningsgrad och låg värmeutveckling
- Levererar sitt bästa både vid balanserad och obalanserad signal
- Transparent, neutralt ljud med hög precision och rejält med kraft

PLUS/MINUS

- ⊕ Patenterad kretslösning gör sig av med Klass D-driftens nackdelar
- ⊕ Korta signalvägar och väl genomförd skärmning internt
- ⊕ Grandios ljudbild, bländande dynamik och skyhög detaljering
- ⊕ Totala öronöppnare för hela din musik- och filmsamling
- ⊖ Starka lampor på fronten
- ⊖ Osedvanligt lång inkörningstid
- ⊖ Aningen anonym formgivning
- ⊖ Den superneutrala återgivningen kan verka avslöjande för sämre inspelningar och filformat

Lite historik

NuPrime, som man kallar sig idag, startade egentligen som **NuForce** år 2005, och visste redan från början att ett ännu outforskat område inom förstärkarteknologin är att försöka sig på att bygga små och effektiva förstärkningskretsar, och husera dem i platseffektiva, grunda, smala och lättplacerade chassin. Lätta som plättar att installera, även rackmonterat i maskinrum eller apparatskåp, vilket även ställer krav på arbetstemperatur och magnetfält.

NuForce-förstärkarna var mycket riktigt också grunda, låga, svala, lågstrålande och dessutom högst rimligt prissatta, vilket välkomnades varmt av entusiaster som värdesatte dessa praktiska aspekter högre än faktorer som till exempel *stamtavla*, *ägarstolthet* och *fysisk framtoning*. NuForce Reference 9-förstärkaren och dess efterföljare vann flera prestigefulla utmärkelser för både nytänkande och ljudkvalitet.

År 2014 bestämde sig företagsledningen att helt fokusera på bärbara elektronikprodukter, vilket ledde till att hela audio-avdelningen såldes till ett antal intresserade investorer. Det nya namnet NuPrime fastställdes, och man kunde arbeta målinriktat för att försöka få till en så hög återgivningskvalitet som möjligt, och samtidigt försöka göra sig av med en hel hög gamla egenskaper som normalt förknippas med High End-förstärkare: hög värmeutveckling, låg verkningsgrad, högt slitage av interna komponenter, alltför låg ingångsimpedans och på sin höjd medelgod dämpningsfaktor, och så en begränsad livslängd på rör, kondensatorer och motstånd, framförallt i de största och tyngsta konstruktionerna.

(Jo, jag minns själv när det var dags att byta alla 42 rören i mina högt dyrkade 600-watts rörmonoblock från Minnesota. Ingen billig historia, men vad gör man inte i välljudets tjänst...).

Teknologi

Man är mycket noga i den medföljande litteraturen med att påpeka att NuPrime INTE är en konventionell switchande digitalförstärkare. För att undvika de vanliga bieffekterna med Klass D-drift (begränsad bandvidd och en fixerad sågtandsvågform för modulation av audiosignalen som resulterar i jitter, vilket maskerar detaljeringen i återgivningen av låga signalnivåer), har man istället använt sig av en naturligt förekommande modulerad *analog* signal, som varken

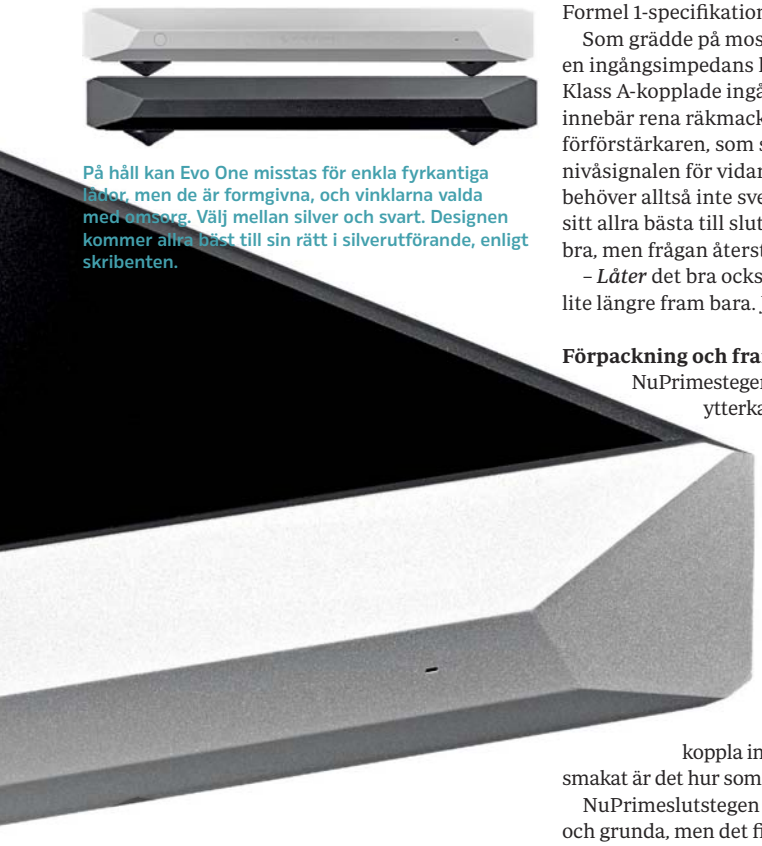

På håll kan Evo One misstas för enkla fyrkantiga lådor, men de är formgivna, och vinklarna valda med omsorg. Välj mellan silver och svart. Designen kommer allra bäst till sin rätt i silverutförande, enligt skribenten.

adderar brus eller jitter till återgivningen, och därigenom lyckats vinka adjö till både värmeutveckling och slitage, även vid höga effektuttag.

Deras patenterade kretslösning möjliggör exceptionellt hög bandbredd, med spikrak frekvensgång mellan 20 och 500 kHz.

Man menar att detta är en förutsättning för att kunna återge rumsinformation så trovärdigt som möjligt. Konstruktörerna har även lyckats få till en dämpfaktor – alltså hur precist förstärkarkretsen kan kontrollera högtalarens konrörelser fram och tillbaka – på hela 400, vilket är mer än dubbelt så mycket jämfört med många tunga och kostbara konventionella konstruktioner kan ståta med.

Det ger livfull och naturtrogen dynamik, även på lägre volymer. Kretslösningen möjliggör även extremt låg distorsion över hela frekvensregistret, kopplat till NOLL fasväxlingar, vilket man slår sig ordentligt på bröstet över i instruktionsboken. Med rätta, för på papperet är detta rena Formel 1-specifikationerna för slutsteg.

Som grädde på moset har man lyckats få till en ingångsimpedans hos effektförstärkarens Klass A-kopplade ingångssteg på hela 1M, vilket innebär rena räkmackan för den anslutna förförstärkaren, som ska leverera ifrån sig lågnivåsignalen för vidare förstärkning. Försteget behöver alltså inte svettas alls för att peta över sitt allra bästa till slutstegen. Ja, det här låter ju bra, men frågan återstår ju som bekant...

– *Låter* det bra också...? Ja, vi *kommer* till det, lite längre fram bara. Jag lovar, så håll ut!

Förpackning och framtoning

NuPrimestegen anländer i högst anonyma ytterkartonger. Innerkartongerna är snäppet stiligare, och innehåller endast en förstärkare, en nätsladd och en manual som alltså även dubblerar som politiskt flygblad med både historik och propaganda för varför man gjort de vägval man gjort, och varför detta resulterat i just den apparat du just håller på att hälla ur tygpåsen och koppla in. Snyggt, prydligt och sparsmakat är det hur som helst.

NuPrimeslutstegen är fortfarande låga, smala och grunda, men det finns ändå en viss formgivning att fästa ögonen på. Fronterna är fasade på ett sätt som för tankarna till de tidiga Månbas Alfa-episoderna. Lite retro-rymd, så där, framförallt om du väljer silverutförande istället för svart.

Påslagsknapparna är knappt synliga, men du känner dem lätt med fingertoppen om du håller handen under vänsterkanten på fronten. Tryck tre sekunder för att dra igång förstärkaren, menar manualen. Sagt och gjort. Två distinkta relä-klick drar i tur och ordning igång kretsarna, varpå en ilsket lysande vit lampa med eftertryck signalerar att ***nu*** är vi igång.

NUPRIME EVO ONE

Apparattyp	Mono effektförstärkare med Klass A ingångssteg och Klass D drivsteg
Angiven effekt	240 W vid 8 Ohm, 330 W vid 4 Ohm
Ingångar	1 st RCA, 1 st XLR, 1 st 3,5 mm triggeringång, 1 st nätbrunn
Utgångar	1 par guldpläterade WBT högtalarterminaler för banankontakt eller spade
Mått (BxHxD)	43 x 66,5 x 372 mm
Vikt	8,8 kg styck
Pris per styck	48 000 kr inkl. moms
Info	www.nuprimeaudio.com, mycaudio.com

FILOSOFISKA HÖRNET

Om vi bara bromsar in precis just *här*, och tillåter oss att reflektera en stund över vilka drivkrafter i våra sinnevärldar som får oss att fundera på att pröva ett par nya förstärkare egentligen. Varför gör vi det, säg...?

Tja, den mest basala drivkraften är väl det gamla bekanta ha-begäret, som verkar för att lätta upp vardagskänslan och krydda tillvaron med lite nya ingredienser. Nytt känns fräscht och kul. Åtminstone en liten stund, innan även de nya aktörerna blir vardagsgrå och tagna för givna.

NuPrime Evolution-stegen är totalt oskrytiga i sin framtoning, och imponerar förmodligen inte alltför djupt på din stackars granne. Du kan hitta betydligt mer bling för samma pengar på annat håll om det är prio ett för dig.

En nästan lika basal drivkraft är att du insett att du behöver mer drivkraft (högre effekt alltså) för att få dina högtalare att trycksätta rummet på ett lagom oansträngt sätt. Du kanske vill uppgradera från integrerad hemmabioförstärkare till för- och slutsteg.

Är så fallet, finns även här goda möjligheter att hitta mer kraft till mindre pengar. Inga större problem. Nej, för att vara spekulant på de anonyma NuPrimestegen måste du drivas av något annat. Hmm...

Glasklart

En tripp till glasåtervinningsstationen får mig att filosofera vidare. Vi vet ju att vällagrade drycker kan betinga minst sagt betydande belopp. Om vi bortser från rena samlarobjekt brukar man kunna ana av förpackningens formgivning hur "fint" innehållet kan förväntas vara.

Dyra drycker kommer ofta i stiligt formgiven ytterkartong eller till och med trälåda, och med både emblem och signaturer, vilket genererar både ägarstolthet och imponerade grannar. Men, så *händer* något vid ett visst tillfälle, nämligen när sista skvätten är serverad och buteljen på sin höjd duger till att blåsa enfaldiga blåstoner i...

Den högt vördade ädelprodukten förvandlas då till rent skräp, och fraktas raskt och osentimentalt till återvinningsstationen. Där slängs den, utan så mycket som en axelryckning. Klart glas till vänster, färgat glas till höger. För – vad var det egentligen vi ville åt, när vi fattade inköpsbeslutet i begynnelsen?

Jo, just precis – det var ju själva *innehållet* som var det intressanta! Det låter självklart, men försök att rannsaka dina egna prioriteringar inför dina egna apparatinköp, så inser du snart att det inte är riktigt så enkelt. Vi har preferenser och estetiska värderingar, och vill nog gärna att själva utanpåverket, alltså själva apparatlådan, ska stämma med våra egna ideal.

As if we care...

NuPrime är modiga, och struntar helt i detta. De menar självsäkert att deras konstruktioner har ett så pass intressant innehåll att även du ska kunna omvändas från ytlig apparatkonsument till djup livsnjutare, som alltså endast intresserar sig för den rena användarupplevelsen i själva konsumtionsögonblicket, ty det är där *essensen*, *kärnan* och *djupet* står att finna, och det är även dessa som utgör själva drivkraften hos de upplevelsetörstande konstruktörer som fattat beslutet att slå sina kloka huvuden ihop för att åstadkomma något alldeles extra bara just för *dig*.

De litar på att du ska förstå, så fort du råkat hamna inom skotthåll för de ljudvågor som uppstår när du kopplat in den allra senaste förstärkartekniken i just ditt lyssningsrum. Det är modigt, så av ren respekt får vi väl anta utmaningen och slå oss ned mitt i ljudströmmen och höra om vi förstår vad det är de försöker säga oss egentligen.

Stegen är helt ljudlösa på tomgång, både när vi lägger örat intill chassit och när vi kontrollyssnar nära högtalarelementen. Konstruktionen är både fläktlös och vibrationsfri. Bakgrundsbrus existerar i princip inte. Skönt.

Avdelning bakåt

Baksidorna är nästan lika sparsmakade som fronterna. En nätbrunn, en guldpläterad RCA-hona för obalanserad koppling, en XLR-hona för balanserad drift, en vippbrytare för att välja mellan de två, och så ett par guldpläterade WBT polskruvar av min personliga favoritsort för högtalarkabelanslutningen. Samma variant som på mina högt älskade Spendor Classic 100-högtalare.

De accepterar ren kabel, spadar, eller banankontakter, och de går framförallt att dra åt så att kabeln sitter kvar. Det är så tråligt när grejerna inte sitter ordentligt, och din dyra fullregistersignal tvingas försöka ta sig fram via spindeltrådstunna kontaktytor. Hur ska man kunna får stadga i basen då, menar jag? Här kan du dock dra åt, så inga bekymmer så långt. Snyggt och prydligt. Undertill hittar vi fyra ovanligt solida dämpfötter. Uppåt är det bara ett slätt lock. Inga kylflänsar åt något håll. Fördelen med cool running design, som sagt.

Navelskådning

Vi vänder blicken inåt och där finns bestämt ett par närmast söta små kylflänsar i alla fall, vertikalt direktmonterade på de veritabelt gulliga små förstärkarkretsarna. Det råder total ordning här.

På de stramt mörkblå kretskorten, som upptar ungefär 60 procent av internytan, kan du följa signalens väg från ingångskontakterna, via de vertikala förstärkarkorten och ut till högtalarterminalerna. Det är så prydligt att det skulle kunna tjäna som skolboksexempel på kretskortskonstruktion.

Den vänstra tredjedelen av den tillgängliga ytan huserar den noggrant skärmade nätdelen. Längst fram innanför fronten hittar vi kondensatorbanken med 14 stora kondensatorer och åtta mindre. Här lagras energin som ska driva dina högtalarelement. Många mindre kondensatorer istället för några få större ger en platseffektiv och reptilsnabb kraftöverföring.

Några sladdar kors och tvärs hittar vi dock inte. Nej, för att få så snabb och stabil koppling som möjligt mellan de olika avdelningarna i förstärkaren använder sig NuPrimes konstruktörer av solida kopparrälsar internt. Seriöst, och långsiktigt. Modernt!

Vi testar...

När hela systemet väl är inkopplat, dubbelkollat och injusterat drar vi igång första spåret, och känner oss genast tvungna att lämna lokalen. Ja, av ren respekt för konstruktörerna, förstås.

Vi tror benhårt på att bättre elektronik behöver sin otummade inkörningsperiod, och därför springer vi till skogs och återkommer inte förrän en hel vecka senare, bara för att förnöjt konstatera att allt fortfarande puttrar på, och att förstärkarna trots en veckas heltidsarbete fortfarande är behagligt fesljumna.

För att stilla den värsta nyfikenheten spelar vi allra först några dagsaktuella musikspår.

Nudå!

Jo, nu lyssnar vi till slut. Hur låter det nu då? Ja, den allra första reflektionen som infinner sig handlar om nytvättade fönster. På ett helt odramatiskt sätt återges varje musikspår på ett icke insmickrande neutralt och tydligt sätt.

Nätdelen till vänster är av switchande karaktär, och byter håll hela 700 000 gånger i sekunden. Som tur är är den väl skärmad. Kondensatorbank i överkant, och det ytterst prydliga kretskortet med Klass A-kopplat ingångssteg längst ner till höger, och de vertikala patenterade förstärkarkorten direktmonterade på stående kylflänsar. Det är all kylning som behövs, oavsett effektuttag.

Det går ovanligt lätt att uppfatta textrader, även om de närmast mumlas fram av sångaren. Alla klanger låter lätta och frikopplade, och luftigheten i återgivningen är helt påtaglig. Det målas upp en stor, luftig och fri ljudmiljö, där det är lätt att notera hur långt det är mellan varje instrumentalist eller sångare som finns med på inspelningen. Effekten varierar i högsta grad beroende på själva inspelningarna.

Dock upplever jag att mellanregistret kan vara lite ”pockande” och till och med lite påträngande här och där. Och hur är det med basåtergivningen, egentligen – är det rentav lite tunt längst ned i botten...?

Musikexempel

Den norske kompositören och trumpetaren **Mattias Eick** har ljudit i högtalarna de senaste veckorna, så vi börjar där. Avantgardistisk jazz med trumpet hör ju inte riktigt till det mest lättlyssnade, så det är nästan att be om problem.

Titelspåret på hans platta *Skala* från 2014 visar dock upp kvaliteter från inspelningstillfället som vänder upp och ner på mina fördomar om både Klass D-steg och trumpetjazz. Evo One-stegen målar upp en extremt tredimensionell och inbjudande värld, där varje instrument får precis sin plats, och helt i naturlig storlek.

Och det låter INTE skarpt, som jag befarat. Snarare gyllene, och det går lätt att förnimma den där fuktiga utblåsluften längst fram i trumpeten när Eicks toner fyller rummet. Samtidigt slås jag av det fina samspelet mellan musikerna. De lyssnar verkligen på varandra. Jag byter till spåret *Biermann* på samma platta, och blir snart tvungen att hämta sällskap.

– Alltså det här måste du bara höra! säger jag till min kära följeslagare. Och tillsammans lägger vi märke till precis var varje instrumentalist är utplacerad, och kan nästan se framförallt det kompakta jazztrumsetet lite till vänster om mitten längst bak i inspelningsrummet.

Man hör exempelvis att trummisen använder sig av en lite mindre baskagge, gissningsvis en liten 18-tummare bara, och att han (jo, det är en han) lagt en liten dämpande filt inuti den. Anslaget sker med mjuk filtklubba, men lyckas ändå energisätta hela rummet, och även våra revben, med sitt kompakta, precisa och dynamiska tillslag. Det låter distinkt, lite som hjärtslag.

»Hur låter det nu då? Ja, den allra första reflektionen som infinner sig handlar om nytvättade fönster.«

Lågmält, men kraftfullt. Evo One bygger upp spänning med nyansering och puls. Långt ifrån flåsbas på maxvolym, men mycket mer drabbande.

Den här nyanseringsförmågan får min hjärna att även vilja höra nyanserad *sång*, så jag drar igång **Bobby McFerrins** gamla klassiker *The Voice*, som faktiskt är en liveinspelning. Den finns både på vinyl och via högupplösta strömningstjänster. Beatlescovern *Blackbird* visar upp hans röstkonster på bästa sätt.

Jag slås än en gång av vilken ovanlig energi som bor i mellanregistret hos Evo One-stegen, för när McFerrin plötsligt börjar vissla, träffas jag som av en projektil av den kompakta lilla luftströmmen. Publiken kluckar i bakgrunden, och man ”ser” återigen precis var de sitter. Det liksom myllrar i bakgrunden, när de med låg röst delar iakttagelser med varandra. Och när de skrattar till, så gör jag också det, för jag är ju också inbjuden till konserten, som ägde rum 1984.

Anteckningar

Jag noterar ner ordet ”superartikulerat” i anteckningsblocket, följt av ”oåterhållen energi” och ”OK s-ljud”. Men hur är det med basen, egentligen...?

Deadmau5:s *Where's the drop* åker på. Här finns stadigt basklamp för den som så önskar. Dock kräver plattan ordentligt med förstärkarkraft för att inte låta ”hes” och skvalig. Anslaget måste ges möjlighet att gräva djupt och komma plötsligt, och för det krävs riktig kraft.

Men jodå, det fungerar faktiskt här. Jag höjer. Roligt. Fortfarande helt sammanhållet. Jag höjer lite till. Och så tar en musikresa via **George Duke**, **David Lynch**, **µ-Ziq**, **Andreas Tilliander** och **Aphex Twin** vid. Alltså, jag glömmer snabbt bort att jag har testkepsen på mig, och förlorar mig därefter i flera timmars knä-knixande.

Det svänger, och även krånglig och ”enerverande” blippbloppmusik med alldeles för mycket ingredienser samtidigt klaras av utan några större bekymmer alls. Evo One sorterar och serverar. Dock med ett klart viktigt förbehåll – du *måste* i princip se till att hålla hög kvalitet på insignalen – alltså källmaterialet.

För enklare inspelningar och komprimerade filformat låter inte speciellt kul alls. Det verkar inte finnas någon som helst förlåtande natur hos konstruktörsteamet. Begreppet ”warts-and-all” dyker upp i sinnet.

Men hur är det med basen, egentligen...?

Pling plong

Jo, jag återkommer till det, för den tog näst intill övernaturligt lång tid på sig att infinna sig ordentligt. Den strama och sorterande spelstilen är ju imponerande i sig, kanske framförallt för hjärnan, men vi filmdiggare vill ju även uppleva det rent fysiska som bara stora instrument (och förstärkare och högtalare) förmår förmedla.

Och jag var ärligt talat aningen orolig, eftersom många av mina musikexempel, i all sin vältalighet, saknade just den där sista kraften, som förmår flytta oss, skrämma oss, och bara framkalla obehags- eller välbehagsrysningar hos oss.

Men, jag är här för att tala om för dig, att en alldeles vanlig dag så ringde det på dörren, och när jag öppnade stod en mörk gestalt och stirrade på mig med sin avgrundsdjupa blick.

– *Det är jag som är basen*, sa gestalten.

– *Jaha*...?, sa jag.

– *Jag har kommit för att bosätta mig i ditt lyssningsrum, för att ömsom skrämma dig, ömsom förtrolla dig, med min magiska luftförflyttningsförmåga.*, fortsatte gestalten.

– *Öh, jaha, men stig på då*..., fortsatte jag, varpå gestalten blixtsnabbt svepte in i hallen och fortsatte in i lyssningsrummet. Där såg jag inte skuggan av gestalten, men *OJ* så lätt han avslöjade sig ändå: Han hade krupit in i slutstegen, och bosatt sig där permanent.

– Aha...!

Vilket fick till följd att varje nytt spår, och varje ny filmepisod nu formligen blomstrade av djupsvarta bottenoktaver, precist utportionerade av gestalten, som redan från början verkade vara i högform, och omedelbart fattade beslutet att bo kvar. Jag accepterade givetvis, och la i 4K UHD-utgåvan av *BladeRunner 2049* i släden.

Precis alla HiFi-klichéer slog nu in, för väldigheten, urkraften och den självsäkra trycksättningen av rummet i *”Blade Runner Main Theme”* var så mäktig att jag var tvungen att utbrista ett hänfört *”–Åh!”*, och upprepa scenen. Gestalten gillade uppgiften, och fyllde på med samma stadga en gång till.

–Vaddå...?

Vad jag försöker säga med denna något skruvade anekdot, är att jag inte *alls* var beredd på att det skulle ta *SÅ* lång tid för NuPrime-stegen att växa upp och bli fullmogna. För i begynnelsen lät de mest ”ljust och krispigt”, och ofta lite för ”på” i presentationen, framförallt av dynamiska inslag i mellanregistret. Dock var de supertransparenta, direkt från start.

STOLTHET OCH FÖRDOM

I High End-kretsar värderas olika kretslösningar olika högt, och framförallt när det handlar om förstärkningsprinciper. Vi ”vet” ofta hur en förstärkare kan förväntas låta, bara genom att ta en titt på de tekniska specifikationerna. Rörförstärkare, vet vi ju, låter lite ”mysigare” och ”varmare” än transistorförstärkare.

Särskilt single ended triodförstärkare, det vet vi ju. De är allra bäst lämpade för intima stunder framför favorithögtalarna, menar vi. Transistorförstärkare ska helst vara rena Klass A-konstruktioner, eftersom dessa, trots extremt låg verkningsgrad, hög värmeutveckling, höga driftskostnader och jämförelsevis kort livslängd på ingående aktiva komponenter ändå låter bäst. Det vet ju alla.

Måste man hänfalla till Klass A/B, så vill det verkligen till att så många av de första watten som möjligt går i ren klass A, innan kretsen slår över till A/B-drift, av samma skäl. Ja, allt detta har vi repeterat i många decennier vid det här laget. Alltid lika tvärsäkert.

Men för bara något decennium sedan så travade alltså den otäckt ungdomsfräscha nykomlingen Klass D på allvar in på High End-scenen för första gången. **NuForce** var med och slog på trumman, men så även storheter som **Jeff Rowland**, **Audio Research**, **PS Audio** och **Bang & Olufsen**, för att bara nämna några.

Vi finlyssnare var ytterst skeptiska. Högeffektiva pulsviddsmodulerande kretsar, inte sällan kopplade till rasande snabba switchande nätdelar, kändes både obekant och rentav felaktigt.

Duktiga marknadsförares påståenden om ”överlägsen ljudkvalitet” och liknande dumheter gjorde inte saken bättre. Klass D-konstruktionerna fick börja i rejäl uppförsbacke, och förpassades inte sällan in i billiga subwoofers och enkla ljuddistributionslösningar, där de tillbringade många år som utskällda och utskrattade ekonomilösningar för mindre nogräknade konsumenter.

Men – tiden går, och konstruktörerna består. Idag återfinner vi Klass D-konstruktioner även i finsalongerna, och vägvalet börjar finna acceptans även hos de mest inbitna gamla förstärkarkonstruktörerna.

Fördelarna i driftsekonomi, låg värmeutveckling och platsbesparning är uppenbara, men nu börjar till och med Klass A-konstruktionerna och rörförstärkarna få anledning att se sig över axeln. Rent ljudmässigt alltså. Klass D kan låta bra idag. Mycket bra, till och med. Det är ett faktum, hur starka och stolta fördomar vi än må ha.

Två parallella ingångar per steg. Välj balanserat eller obalanserat. Fjärrpåslag via 3,5 mm teleingång. En apparatsladd av förhållandevis god kvalitet och en stiligt kornblå manual följer med i apparatlådan. Det är allt.

Stadiga resonansdämpande fötter sitter fast monterade under varje steg, och tack vare både den välgjorda skärmningen, den resonansfria driften och den beskedliga temperaturutvecklingen går det fint att stacka flera steg på varandra om utrymmet är trångt.

Efter någon vecka släppte en stor del av nervositeten, och allt började låta mer inbjudande och välavvägt. Trumpeter och röster klev tillbaka ett par steg, vilket var välkommet. Här var jag egentligen ganska nöjd, men så en dag så öppnades dammluckorna, och släppte fram kraften och auktoriteten som är så lätt att höra när vi går på livekonsert, och så svår att få till hemma. Men nu kom den, efter över tre veckors konstant nötande.

Trägen vinner, och den som får ta över dessa monoblock efter testperioden kan känna sig lyckligt lottad som slipper hela känsloresan från ”lite besviken” till ”eld och lågor”.

Javisstja, film också...

Testperioden innehöll även ett antal filmer för recension, och några utan recensionskrav. De coola ljudeffekterna i *Proximity* på Blu-ray, när rymdvarelserna sveper upp en helt lastbil i sin energistråle drog stor nytta av Evo One-stegens urkraftsprecision.

Likaså motor-velodrom-scenerna i *Le Mans* via NetFlix, där *instrumentplacering* prompt ersätts av *racerbilsplacering*. En verklighetsbaserad story om maktkamp och kompromisslöshet i märkesracingstallen på sjuttiotalet. Full kraft, men supertydlig precision som gör det lätt att följa med både i filbytena och i dialogväxlingarna.

En notis där, bara: Har du tänkt att para ihop NuPrime-stegen med din vanliga surroundförstärkare, behöver den hålla närmast referensklass för att det ska vara någon idé att köra centerhögtalaren från surroundförstärkaren. Så pass öppna och klara låter nämligen Evo One-stegen, att dialogen lätt uppfattas som instängd och ”murrig” vid en panorering över frontkanalerna.

Bättre i så fall att köra phantom-center i konfigurationen, om man inte slår på stort och skaffar tre monoblock när man ändå håller på, förstås. Detta var lätt att höra om man väl kommit på att jämföra rösthanteringen hos Evo-stegen och surroundförstärkaren, får jag meddela.

Nåväl, i övrigt blev det fler filmer i Blade Runner 2049-anda – stora, mäktigt kraftfulla ljudlandskap med obarmhärtigt anslag och eviga efterklanger - som gjort för NuPrime! Signaturmelodin till den tyska Netflixrysarserien *DARK* gjorde sig extra bra också, förresten. Som en smäll på käften, från ingenstans, kommer dess syntetiska smocka.

Kopplar du...?

Vi testade att koppla både balanserat, via Yamaha 5200-surroundförsteget och även via Mytek Brooklyn Bridge, och obalanserat via Magnum Dynalab MD203T, som besitter en på alla sätt utmärkt rörbestyckad förstegsdel.

Vi kan konstatera att NuPrime för ovanlighetens skull är helt okräsna inför huruvida du kör balanserat eller obalanserat. Den väldiga ljudbilden, energin i röst- och instrumentregisten, dynamiken och kraften längst ner infinner sig i samtliga fall. Det är som sagt kvaliteten på insignalen som är avgörande för slutresultatet.

HemmaBio
REFERENS
NuPrime Evo One
★★★★★★★★★★
Testad i 9/2020

Med det sagt, måste jag ändå lägga till att ljudet via Spendorhögtalarna fortfarande fokuserade på ljuv och välbalanserad klangförmedling från topp till botten, och att Wilson Yvette-högtalarna snarare lyfte fram den närmast omkullvältande inneboende dynamiken, med percussion och pianoanslag som bar iväg ända bort till nästa kommun om man inte passade sig. Även på normala och till och med låga volymutslag!

Så *dina högtalare* kommer fortfarande att låta som *dina högtalare*, men om du uppgraderar från integrerad förstärkare till separerat för- och slutsteg, så kommer de med stor sannolikhet att låta som betydligt dyrare versioner av dina högtalare.

Slutsats – till slut!

Ja, NuPrime-stegen utmärker sig på flera sätt, som du förstått vid det här laget. De är först och främst **supertransparenta** i återgivningen, vilket gör att du kan lyssna länge utan att bli trött i öronen.

De öppnar även upp en ovanligt **stor ljudbild**, när en sådan finns på inspelningen. Bara att kliva in och morsa på instrumentalisterna. De sorterar och serverar, och klipper till med en **dynamik** du inte är beredd på när du minst anar det. Livfulla, kan vi kanske kalla det. Och länge låter de sorterade, glasklara och välsorterade, till din hjärnas stora förtjusning.

Men, är du spekulant på ett par, behöver du ta ett djupt andetag och våga lita på att den organiska urkraften och självsäkerheten knackar på dörren en dag och vill in. Den är på semester i flera veckor när stegen är nyuppackade. Men den kommer.

Och när den väl flyttat in är det ingen tvekan om att du sprungit i mål med din strävsamma och tålmodiga inkörningsperiod. Jag vet, för det har just hänt mig. Kraften räcker väl till för att driva dina högtalare, men förvänta dig inte att du kan frisera klangen åt något håll med NuPrime. De är dödsneutrala verklighetsdyrkare. Inte en detalj lämnas ifred. Trots uppdraget att leverera superdynamiska lågbastransienter, darrar Evo One-blocken aldrig på manschetten, och förblir på sin höjd fesljumna på ytan.

Ja, det här känns faktiskt nytt, genomtänkt och modernt. Skrytslutsteg anno 2020 helt enkelt. Och det trodde jag faktiskt inte, men trägen vinner, som sagt. ■

AudioGraph - The PowerCube

Dynamic Output Power (Equivalent watts)		
8 Ohms	60 deg. cap	391 W
	30 deg. cap	356 W
	0 degrees	333 W
	30 deg. ind	327 W
	60 deg. ind	342 W
4 Ohms	60 deg. cap	709 W
	30 deg. cap	598 W
	0 degrees	554 W
	30 deg. ind	542 W
	60 deg. ind	572 W
2 Ohms	60 deg. cap	390 W
	30 deg. cap	387 W
	0 degrees	373 W
	30 deg. ind	375 W
	60 deg. ind	393 W
1 Ohm	60 deg. cap	193 W
	30 deg. cap	188 W
	0 degrees	193 W
	30 deg. ind	173 W
	60 deg. ind	188 W

Amplifier	: Nuprime Evolution One
Serial No	: 4001104
Owner	:
Place / date	: HemmaBio / 7/15/2020
User	: MF
Rated Power	: 330 W at 4 ohms
Voltage	: 233

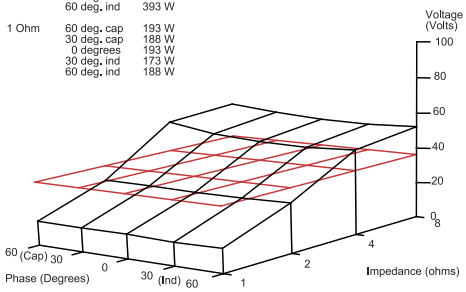

TESTSYSTEM

Ljudkällor	Film och multikanalsmusik via Oppo BDP-203, Oppo BDP-105D, FM-radio via Magnum Dynalab MD203T, ROON MQA via Roon Nukleus+ och Mytek Brooklyn Bridge, vinyl via Spiral Groove SG1.2, Lyra Etna, Audio Research Reference Phono 10
Förförstärkare	Yamaha 5200, Jeff Rowland Synergy, Magnum Dynalab MD203T
Effektförstärkare	Magnum Dynalab MD203T, Krell S-275, Audio Research REF 75SE
Högtalare	Spendor Classic 100, Spendor Classic 3/1, Spendor Classic 2/3, Wilson Yvette
Kablage	Strömkablar, signalkablar, bildkablar och högtalarkablar från Nordost, Chord Company och Audioquest
Strömförsörjning	Quantum och Furutech
Apparatrack	Solid Steel
Apparatfötter	Finite Elemente